

- 2) Czy art. 2 TUE, odnoszący się do wartości państwa prawa i do poszanowania praw człowieka w społeczeństwie charakteryzującym się sprawiedliwością, oraz art. 4 [ust. 3] TUE, dotyczący zasady lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi, w ramach stosowania decyzji Komisji 2006/928/WE, jeśli chodzi o zobowiązania do zagwarantowania skuteczności rumuńskiego systemu sądowego, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w którym zapisana została zasada łagodniejszych przepisów karnych, należy interpretować, w odniesieniu do krajowego systemu sędziowskiego jako całości, w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której skazani skarżący domagają się, w ramach nadzwyczajnego środka odwoławczego, uchylecia prawomocnego wyroku karnego, powołując się na zastosowania zasady łagodniejszej ustawy karnej, która byłaby zastosowana w toku postępowania co do istoty, a przewidziany w niej termin przedawnienia byłby krótszy i upłynąłby przed rozstrzygnięciem sprawy, ale zostałby wskazany po tej chwili orzeczeniem krajowego trybunału konstytucyjnego, które za niezgodny z konstytucją uznało tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu przedawnienia odpowiedzialności karnej (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut bezczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego trybunału konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrzymało, w tym znaczeniu, że tekst ów wciąż istniał, w formie zamierzonej w pierwszym orzeczeniu trybunału konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w wypadku których przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego nie zapadł prawomocny wyrok skazujący, został skrócony o połowę, a w konsekwencji postępowania karnego wobec oskarżonych w sprawie zostało umorzone?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej i tylko wtedy, gdy nie można dokonać wykładni zgodnej z prawem Unii, czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom lub praktyce krajowej, na mocy których krajowe sądy powszechne są związane orzeczeniami krajowego sądu konstytucyjnego i wiążącymi orzeczeniami krajowego sądu najwyższego i z tego powodu nie mogą, nie popełniając przewinienia dyscyplinarnego, nie stosować z urzędu orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają, w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości, że orzecznictwo to jest sprzeczne z art. 2 TUE, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 4 [ust. 3] TUE, w związku z art. 325 ust. 1 TFUE, na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, tak jak w sytuacji w postępowaniu głównym?

(¹) Konwencja sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 1995, C 316, s. 49).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. 2017, L 198, s. 29).

(³) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

(⁴) Decyzja Komisji 2006/928/WE [z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56)].

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 23 lutego 2023 r. – GM i ON/PR**

(Sprawa C-109/23, Jeremak (¹))

(2023/C 189/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie: GM, ON

Druga strona w postępowaniu zażaleniowym: PR

Pytania prejudycjalne (²)

- 1) Czy niemiecki notariusz narusza zakaz bezpośredniego lub pośredniego świadczenia usług doradztwa prawnego na rzecz osoby prawnej z siedzibą w Rosji, gdy sporządza akt notarialny umowy sprzedaży nieruchomości mieszkalnej pomiędzy tą osobą jako sprzedawcą a obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej?

- 2) Czy tłumacz narusza zakaz bezpośredniego lub pośredniego świadczenia usług doradztwa prawnego, jeżeli zostaje wezwany przez notariusza do przetłumaczenia treści czynności notarialnych podczas sporządzenia aktu notarialnego umowy sprzedaży dla przedstawiciela osoby prawnej z siedzibą w Rosji, który nie zna w wystarczającym stopniu języka niemieckiego?
- 3) Czy notariusz narusza zakaz bezpośredniego lub pośredniego świadczenia usług w zakresie doradztwa prawnego, jeżeli podejmuje się wykonania przewidzianych prawem czynności notarialnych w celu wykonania umowy sprzedaży (np. obsługi zapłaty ceny nabycia za pośrednictwem rachunku powierniczego prowadzonego przez notariusza, żądania dokumentów do wykreślenia hipotek i innych obciążeń na przedmiocie sprzedaży, przedłożenia organowi prowadzącemu księgę wieczystą dokumentów niezbędnych do przeniesienia własności)?

(¹) Przedmiotowa sprawa została oznaczona fikcyjnym nazwiskiem, które nie odpowiada rzeczywistemu nazwisku strony postępowania.

(²) Wykładnia art. 5n ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (rozporządzenie w sprawie sankcji wobec Rosji) (Dz.U. 2014, L 229, s. 1), w brzmieniu obowiązującym od dnia 7 października 2022 r.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel
d'Aix-en-Provence (Francja) w dniu 1 marca 2023 r. – Association Unedic délégation AGS de
Marseille / V, W, X, Y, Z, syndyk masy upadłości spółki K**

(Sprawa C-125/23, Unedic)

(2023/C 189/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel d'Aix-en-Provence

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: Association Unedic délégation AGS de Marseille

Druga strona postępowania: V, W, X, Y, Z, syndyk masy upadłości spółki K

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni dyrektywy [2008/94/WE] (¹) można dokonywać w ten sposób, że w przypadku rozwiązania umowy o pracę przez pracownika z winy pracodawcy po wszczęciu postępowania upadłościowego, pozwala ona na wyłączenie obowiązku wypłaty przez instytucję gwarancyjną odpraw z tytułu rozwiązania stosunku pracy?
- 2) Czy taka wykładnia jest zgodna z treścią i celem tej dyrektywy oraz umożliwia realizację zamierzonego przez nią rezultatu?
- 3) Czy taka wykładnia w oparciu o to, kto zainicjował rozwiązanie umowy o pracę w okresie upadłości, skutkuje odmiennym traktowaniem pracowników?
- 4) Jeżeli tak, czy takie odmienne traktowanie jest obiektywnie uzasadnione?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. 2008, L 283, s. 36).